

YOUNG
ADULT

ANNE-SOPHIE JOUHANNEAU

French Kissing
IN NEW YORK

Traducere din limba engleză
ELENA MĂRUȚĂ

NEMIRA

PROLOG

Știu că noaptea urma să se sfârșească oricum, dar asta nu înseamnă că sunt pregătită să o las să dispară.

Să îl las să dispară.

Felinarele pâlâie o clipă înainte de a se stinge toate deodată – șiruri lungi de lumini cufundându-se în beznă după orele în care ne-au luminat calea prin oraș. Razele blânde, trandafirii, ale zorilor de vară se ridică deasupra Parisului. Fără să fi vorbit, eu și Zach ne întorseserăm către Champ de Mars, lungul parc frumos amenajat care duce spre turnul Eiffel, unde ne-am întâlnit azi-noapte. Trotuarele ne aparținuseră până acum doar nouă, aproape, însă observ câțiva trecători, cu ochii cârpiți încă de somn, acoperiți de ceața dimineții ca de o pătură subțire. Toate semnele sunt deja în jurul nostru. Parisul se trezește, ceea ce înseamnă că timpul pe care îl avem împreună se apropie de sfârșit. Deocamdată...

Parcă citindu-mi gândurile, Zach își scoate telefonul din buzunar, să vadă cât e ceasul. Mă aplec peste umărul lui să aflu și eu. E 5:36. Realitatea mă privește în ochi, prea luminoasă.

— Mai puțin de o oră, spun încercând să nu-mi fac simțită spaima în voce.

Ajungem la marginea parcului – care e pustiu, cu excepția celor câtorva oameni care își plimbă câinii – și Zach mă cuprinde în brațe. Mă cuibăresc cât mai aproape de el, inspirându-i parfumul de mosc amestecat cu iarbă proaspăt tăiată, hanoracul ca o pernă pe care mi-ar plăcea să dorm, deși obrazul mi se freacă de breteaua rucsacului.

— O să-mi fie dor de tine, îmi șoptește el la ureche. Anul viitor pare foarte departe.

Bătăile inimii mele parcă lovesc în pieptul lui. Știu ce am stabilit, dar mintea tot mi-o ia razna, cu speranță. Dacă ar mai fi stat încă o zi, încă o săptămână? Ne-am gândit la asta toată noaptea. Cursurile mele de vară de la Le Tablier, cel mai cunoscut program culinar din Franța, tocmai s-au încheiat. În curând mă voi pregăti pentru ultimul an de liceu în orașul meu natal de lângă Tours. Între timp, Zach va face, timp de un an, o excursie în jurul lumii, în care se va distra mai bine ca niciodată. Parisul a fost prima oprire, iar în această dimineață va lua trenul până la Berlin. Sunt foarte geloasă, *evident*, dar... sincronizarea noastră a fost atât de nepotrivită, încât îmi vine să urlu. De ce-a trebuit să ne întâlnim tocmai în ultima lui noapte aici?

— Și mie o să-mi fie dor de tine, îi spun. Dar dacă...

Ridic privirea și îl privesc drept în ochi. Își trece mâna prin părul meu des și buclat, îmi ridică bărbia și mă sărută. Sărutul lui îmi dă cei mai plăcuți fiori. Am rătăcit prin oraș întreaga noapte, de la Arcul de Triumf, prin străduțele întortocheate din Saint-Germain și până în Montmartre, oprindu-ne din când în când să gustăm câte ceva.

Am mâncat cartofi prăjiți cu ketchup de la o tarabă. Am cumpărat un pachet de brânză de capră și o baghetă de la un magazin

alimentar non-stop. Apoi, clătite cu ciocolată din care Zach nici nu gustase, fiindcă sosise la Paris abia cu câteva zile în urmă. După două ore, buzele lui încă sunt dulci.

Niciodată nu am mai petrecut o astfel de noapte, cu atât mai puțin la Paris. Locuiesc într-un orașel aflat la două ore de aici, spre sud-vest, dar care pare a fi la milioane de kilometri distanță. Nu are nimic din atracțiile metropolei: restaurantele, magazinele, cafenelele sau mulțimile în care să te poți pierde cu acel sentiment că ești într-un loc cu adevărat special. Ca o fiică bună ce sunt, am luat trenul spre casă în fiecare seară după cursurile de vară, suspinând după toată marea pe care o lăsam în urmă.

În seara asta, făcusem planuri să rămân la Paris ca să stau cu prietenele mele în căminele școlii și să mă pot duce împreună cu ele la un picnic de sfârșit de vară. Dar nu am ajuns acolo.

— Te-ai răzgândit? întrebă Zach.

Inima mi-o ia la goană și mai tare – din cauza nesomnului amestecat cu o dorință fierbinte.

— Dar *tu*?

— Nu! răspundem amândoi în același timp, mult prea tare pentru liniștea dimineții.

Izbucnesc în râs, dar curând mă simt din nou copleșită de gravitatea situației.

— Peste un an termin liceul. În sfârșit! Termin cu plictisitoarea viață din orașelul meu.

Parisul e frumos, emoționant, uimitor chiar. Dar nu e New York. *Nicăieri* nu e ca la New York.

Visez să locuiesc acolo încă de când am plecat, pe când aveam doi ani. Big Apple nu e doar materia din care sunt făcute visele, ci locul unde m-am născut. Și unde simt că *mi-e locul*.

— O să fim împreună, adaug. *O să fim împreună*.

E soarta noastră. N-o poți spune nicicum altcumva. Unii visează să ajungă într-un colegiu prestigios, dar tot ce-mi doresc eu, una, e doar să-mi împachetez cuțitele de *chef* și să pornesc într-o viață de aventură, cum au trăit și părinții mei până când mama m-a trimis în Franța ca să ajung un șoricel de țară, asemenea celui din poveste.

Când Zach mi-a spus că e american și că, după această călătorie, îl așteaptă un post de bucătar într-un renumit restaurant din New York, inima mi-a făcut zeci de tumbe în piept. Care ar fi fost șansele să-l întâlnesc? Chiar ne eram sortiți unul celuilalt!

Ne suntem sortiți unul altuia.

Dar mai e un an până atunci. Mai mergem puțin în tăcere și observ un cuplu de tineri sărutându-se pe o bancă în umbră, ceea ce îmi potopește inima cu și mai multă tristețe. Așa eram noi aseară! Stăteam acolo admirând priveliștea înainte de a pleca la picnic, când Zach a venit și s-a așezat lângă mine. Am început imediat să vorbim și nu ne-am mai oprit. Poate că acest cuplu va fi împreună în anul ce urmează, în timp ce eu pot doar să visez cum ar fi să-l țin pe Zach, din nou, în brațele mele.

— Distanțele lungi sunt cele mai rele, spune Zach. Dacă o să ne petrecem tot anul ce vine doar scriind mesaje și încercând să... nu știu...

— N-o să meargă.

De asta sunt sigură.

Am discutat despre asta toată noaptea și răspunsul a fost mereu același. Nu făcusem asta niciodată, dar le-am văzut pe unele dintre prietenele mele desperate să țină legătura cu băieți cunoscuți la schi în Alpi sau în timpul vacanțelor de vară pe Coasta de Azur. Trimiteau frenetic mesaje timp de săptămâni bune, făcând planuri nebunești ca să fie împreună, apoi totul se stinge.

— Am strica totul. E mai bine să așteptăm până vom putea fi împreună, cu adevărat. Ne-am întâlnit cu un motiv. Nu poate fi o coincidență.

Dă din cap, cu o expresie gravă. Știu – și știe și el – că tot ce se întâmplă între noi e special.

— Da, dar până atunci..., murmură el cu glas șovăitor.

— O să te aștept, îi șoptesc.

— Margot! spune, cu un suspin adânc.

Ne străbate un fel de curent care mă face să simt că nici măcar nu contează dacă suntem despărțiți. Suntem deja legați unul de altul, într-un mod mult mai profund.

— Mai spune-mi o dată care sunt lucrurile tale preferate la New York, îl rog, ca să mai destind atmosfera.

— Totul. Energia, oamenii, senzația că orice este posibil. Mâncarea minunată... deși știu că și mâncarea franceză e foarte bună.

— Mâncarea franceză *chiar e* grozavă, subliniez deși nu prea cred asta. Adică... e bună. Cred că există un motiv pentru care e celebră. Dar este și ceea ce am mâncat toată viața. E ceea ce gătește mama în restaurantul ei, adică doar cele mai tradiționale mâncăruri, și acum pare cam... de modă veche. E cam... căh? îi zâmbesc. Sunt dornică să gust ceva nou.

Îmi răspunde cu un sărut.

— New York e diferit de orice alt loc. Îți va plăcea foarte mult. Abia aștept să-l împărtășesc cu tine.

Trupul lui freamătă în timp ce vorbește despre locurile lui preferate, despre viața lui acolo – face skateboarding în Central Park, merge la concerte indie rock în Brooklyn, comandă cele mai bune mâncăruri la un restaurant celebru care a fost folosit și ca platou de filmare. Abia aștept să simt fiorul tuturor acestor lucruri.

Am ajuns din nou la turnul Eiffel, unde a început totul. Eu și Zach știm că este timpul să ne luăm rămas-bun. Dar niciunul dintre noi nu se poate hotărî s-o spună, să accepte că nu ne vom mai vedea un an întreg. Fiecare bătaie de inimă e încă o secundă care se scurge din timpul rămas.

Respiră adânc.

— Și... ești sigură că nu vrei să vii cu mine în călătorie?

Râd. N-ar fi absolut minunat dacă aș putea lăsa totul baltă în seara asta, ca să-l urmez pentru a vedea ruinele Atenei, bazarurile din Marrakech sau plajele nisipoase ale Croației? Dar... școala. Dar... *maman*¹. Dar... banii. Sunt o visătoare, dar uneori pot fi și puțin rezonabilă.

Pur și simplu, nu se poate.

Dau din cap, iar el ridică trist din umeri.

— Am încercat și eu...

Îmi scot din nou telefonul și Zach se încruntă.

— Credeam că nu facem schimb de numere.

Recunosc că fusese ideea mea. Să facem schimb de numere de telefon sau de profile de Instagram ar fi însemnat să ne trimitem încontinuu mesaje, să-i văd toate uluitoarele aventuri și să-mi plâng de milă și mai tare, în ultima bancă, la ora de chimie. Sunt la fel de atașată de telefon ca orice adolescentă de șaptesprezece ani, dar, să fim serioși, tehnologia și romantismul nu se prea împacă. Dacă eu și Zach vom fi împreună – și vom fi – trebuie să fie ceva memorabil. O poveste pe care s-o spunem pentru tot restul vieții noastre.

Împreună.

— Nu facem schimb, spun, mai convinsă ca niciodată. Dar trebuie să stabilim o dată. Și un loc.

---

¹ „Mami”, în lb. franceză, în original (n. red.).

— Alege tu, mă îndeamnă zâmbind. Iar eu o să fiu acolo, să te aștept.

Îmi deschid calendarul, care – deloc surprinzător – se deschide larg către vara viitoare.

— Hai să zicem întâi august.

După ce termin școala, va trebui să lucrez o vreme în restaurantul mamei, ca să strâng bani înainte de plecare.

Zach scrie câteva cifre pe telefonul lui.

— Bine. Ora 14:00?

Oftez adânc. Un an întreg, de acum încolo.

— Ora 14:00 nu are nimic romantic. Ce-ai zice să fie la miezul nopții?

— Ai dreptate. La miezul nopții să fie. Și un loc?

Mă simt strivită.

— Cunoști New Yorkul mai bine ca mine, îi spun. N-ar trebui să alegi tu?

Se gândește o clipă.

— Cred că e mai interesant să alegi tu. Care e locul pe care ai vrea să-l vezi din clipa în care ajungi?

Să fiu sinceră, nu e doar unul. Vreau să văd totul: Empire State Building, Central Park, Chinatown, The Met (Metropolitan Museum of Art), micile străduțe fermecătoare din West Village...

— Times Square, izbucnesc, în cele din urmă.

Zach râde.

— Bine, dar... Times Square e foarte mare și extrem de aglomerat și ziua, și noaptea.

Închid ochii și văd luminile de neon, forfota, toate scenele din filmele care înfățișează celebra piață ca și cum ar fi singurul loc în care ai putea fi. Centrul lumii. Mi-l imaginez pe Zach strângându-mă în brațe, învărtindu-mă și sărutându-mă, să ne vadă tot New Yorkul. Simt că așa trebuie să fie.

— Pe întâi august, la miezul nopții, în tribunele roșii¹ din Times Square, în dreapta jos.

Planul e făcut. Este definitiv și probabil că Zach citește asta pe chipul meu când se apleacă și mă sărută, electrizându-mi tot corpul, de sus până jos.

— Așa facem!

Se retrage, oftând adânc.

— Dar dacă te hotărăști să *nu* mai vii la New York? Ce se întâmplă dacă găsești un loc de muncă grozav la un restaurant din Paris și decizi să rămâi aici?

Îmi dau seama că ar mai avea multe întrebări care încep cu „dar dacă”, așa că îl întrerup:

— Dar dacă te hotărăști *tu* să nu te mai întorci la New York? Dacă o să cunoști altă fată în timpul călătoriei? Dacă o să-ți rupi piciorul în drum spre Times Square și n-o să mai ajungi?

Ne uităm unul la altul, cu turnul Eiffel înălțându-se tăcut deasupra noastră.

Apoi continui.

— Uite care e treaba. Eu mor de nerăbdare să plec pentru totdeauna din orașelul „Nicăieri” unde locuiesc. *Am nevoie* de asta. În ultimele săptămâni, cât am urmat acest curs, am înțeles că sunt pregătită să-mi încep viața. Așa că nu există nicio posibilitate, *niciuna*, să nu vin vara viitoare la New York. Pe întâi august, la miezul nopții, voi fi acolo, în Times Square, chiar dacă ar fi să se prăbușească toată lumea în jurul meu.

Pieptul lui Zach se ridică și coboară, în timp ce un zâmbet larg i se așterne pe față.

— Și eu la fel. La revedere, Margot! adaugă și mă trage mai aproape de el.

Buzele lui zăbovesc la doar câțiva centimetri distanță de ale mele. Un an e doar un punct în marele plan al vieții noastre. Felul cum mă privește și sclipirea din ochii lui mă fac să simt că orice este posibil.

— *À bientôt*, îi răspund, apoi, văzându-i expresia derutată, traduc: „Pe curând!” Pe foarte curând!

Mă sărută și, astfel, soarta noastră e pecetluită.

---

¹ Tribunele (sau scările) roșii construite în spatele punctului de vânzare a biletelor cu preț redus pentru spectacolele de pe Broadway al TKTS sunt preferate de turiști pentru că oferă o priveliște minunată a celebrului Times Square (n. red.).

CAPITOLUL 1

UN AN MAI TÂRZIU

Dintotdeauna am visat asta, dar încă sunt puțin uluită că se întâmplă. Mă aflu la New York. Locuiesc aici de acum. E real. E ciudat. E... minunat.

Terminalul aeroportului arată ca un mall de dimensiunea unui oraș. Are de toate, de la mărci de lux, până la cafenele aliniate de-a lungul coridoarelor și o mulțime de oameni, cred că mai mulți decât am văzut în toată viața mea. În căști, Taylor Swift îmi cântă un imn pe care l-am ales special pentru acest moment, iar melodia ritmată înăbușă zarva terminalului. *Bine ai venit la New York! New Yorkul te aștepta.*

Nu la fel de mult pe cât îl așteptam eu.

După ce trec de vamă, caut indicatoarele pentru zona de recuperare a bagajelor. Și îmi stă inima-n loc. La capătul benzii transportoare e un tip înalt, cu părul blond, umeri lați și picioare subțiri. Îl recunosc imediat. El e. Cel la care m-am gândit fără încetare, cel pe care l-am întâlnit în fiecare noapte în visele mele, unicul și singurul. Zach.

Întâlnirea noastră e peste *două* zile, dar în acest moment simt cum transpir, pielea mi-e uscată de la aerul condiționat din avion, iar respirația îmi miroase urât din cauza mâncării procesate de proastă calitate. Nu e nici pe departe cum speram că va fi revederea noastră, după un an întreg în care mi-am imaginat-o în fel și chip, dar nu am de ales. Zach e aici, acum. Deci...

Mă strecor printre ceilalți pasageri și, înainte de mă lăsa copleșită de emoție, afixez cel mai frumos zâmbet pe care îl posed, apoi îl bat pe umăr. Se întoarce. Mă holbez la el, creierul meu dovedindu-se prea lent în procesarea realității. Nu e Zach. De fapt, nu seamănă chiar deloc cu Zach. Văzut de aproape, nu e nici măcar blond. A fost doar o plâsmuire a imaginației mele. Înjur în gând, dând vina pe diferența de fus orar.

— Da, ce e?

Pare enervat. Acum trebuie să spun ceva.

— Bună! Știi cumva când vin valizele noastre? Mă așteaptă tata.

Tipul face ochii mari și, fără să-mi răspundă, îmi arată cu degetul ecranul de deasupra benzii transportoare. Cel la care se uita toată lumea, cel care indica momentul – exact peste patru minute – când bagajele noastre urmează să fie încărcate pe bandă.

— Perfect! spun, extrem de veselă deși, în sinea mea, sunt distrusă. O să-i trimit mesaj!

Cu obrazii arzând, mă amestec din nou în mulțime. Câte minute înseamnă două zile? Însă uit totul când văd fețele vesele ale lui *papa*¹ și ale lui Miguel privindu-mă din spatele ușilor glisante ale terminalului. *Papa* își ridică brațele într-o mișcare pe care o bănuiesc a fi o încercare de a-mi face cu mâna, dar care, de fapt, îl face să arate ca o marionetă zgâlțâită de vânt, precum cele care atârnă la

¹ „Tati”, în lb. franceză, în original (n. red.).

intrările reprezentanțelor de mașini uzate pe care le vezi la televiziunea americană.

Când ajungem suficient de aproape, ne dăm reciproc câte o *bise* – adică ne pupăm pe obraz, în stil franțuzesc. Apoi, *papa* mă strânge într-o îmbrățișare americană. Asta mi-a spus dintotdeauna, încă de când eram copil: când ai două culturi, ai parte de tot ce e mai bun din amândouă. Uneori, asta înseamnă dublarea unui lucru bun, cum ar fi un sendviș cu pâine prăjită și brânză, sau o baghetă. Sau o *tarte aux pommes* cu glazură deasupra care, da, știu, e doar o „plăcintă cu mere”.

Prietenul lui *papa* – adică logodnicul lui, Miguel – mă îmbrățișează și mă pupă și el: învață repede.

Papa a locuit cea mai mare parte a vieții lui în Manhattan. Vine la sediul firmei – un distribuitor de vinuri – la Paris de câteva ori pe an, pentru treburi de serviciu, și-și petrece majoritatea vacanțelor cu noi, în Franța. Miguel l-a însoțit de câteva ori. Eu însă nu am avut ocazia să-i vizitez la New York... până acum.

Miguel îmi întinde o cutie din carton unsuros pe care scrie „ALUAT”¹.

— Tatăl tău a vrut să-ți aducă baloane de bun-venit, spune uitându-se la cele care zboară în jurul nostru, dar eu am avut altă idee.

De cum deschid cutia, încep să salivez. Șase gogoși uriașe, fiecare cu altă glazură, mă privesc din cutie. „Uriașe” însemnând că fiecare din ele e cam cât fața mea. Nici măcar nu știu cum aș putea băga vreuna în gură, deși sunt sigură că vreau să încerc.

— Știi că nu sunt croasante, începe Miguel.

Papa se uită pieziș la el, ca și cum s-ar fi certat de multe ori încercând să stabilească ce desert e mai bun: croasantele sau gogoșile.

¹ În original: *dough*, „aluat”, dar și prescurtare pentru *doughnuts*, „gogoși” (n. tr.).

— Dar, asta e și ideea. *Bienvenue*¹, Margot! Dacă nu cari tot timpul mâncare după tine, nu ești cu adevărat americană.

Râd.

— Provocare acceptată.

Îmi chiorăie stomacul. Apuc prima gogoasă care-mi atrage privirea, cea cu glazură roz intens, și mușc din ea. Textura e incredibil de densă, dar nu uscată, e pufoasă, dar și crocantă, datorită stratului de zahăr de deasupra. Aroma subtilă de hibiscus mă surprinde plăcut. Are gust de vară, savuros, dar și ușor totodată. M-am îndrăgostit.

— Am o întrebare pentru tine, spun întorcându-mă către *papa*. Ce-ai zice dacă Miguel tocmai ar fi devenit tăticul meu preferat?

Inițial, când am făcut planuri să mă mut la New York, am știut că urma să locuiesc cu *papa* și iubitul lui până mi-aș fi găsit un apartament, dar nu mă așteptasem ca ei să fie deja logodiți până la sosirea mea, după patru ani de relație.

Acum, Miguel e viitorul meu tată vitreg, iar căsătoria lor va avea loc peste trei luni. Nici n-aș fi putut spera la un început mai bun al vieții mele în marele oraș.

Papa se strâmbă.

— Scuză-mă, *ma fille*,² dar amintește-mi, te rog, cine a convins-o pe mama ta să te lase să vii să locuiești aici, cu noi?

— Bine punctat, zic mușcând încă o dată din gogoasă, în timp ce el apucă mânerul valizei.

Dacă tot a adus vorba de ea, îmi scot telefonul și recitesc mesajul care mă aștepta când am aterizat: *Bien arrivée? J'espère que tu ne vas pas te perdre dans l'aéroport. C'est vraiment grand.*³

¹ „Bine ai venit!”, în lb. franceză, în original (n. red.).

² „Fiica mea”, în lb. franceză, în original (n. red.).

³ „Ai ajuns cu bine? Sper să nu te pierzi în aeroport. E foarte mare”, în lb. franceză, în original (n. red.).

Uf! Mă enervez, deși pentru o clipă *chiar* am crezut că mă pierd pe-acolo. Evident, n-o să-i spun. Nu vreau să mai adaug încă ceva la lungă listă de motive pentru care n-ar fi trebuit să vin aici niciodată. Un oraș atât de mare! Atât de necruțător! Și zgomotos, pe deasupra. Probabil mult prea mult pentru o fată de optsprezece ani, de la țară, ca mine. *Maman* n-a încercat deloc să ascundă faptul că, după părerea ei, mutarea mea aici e o idee groaznică.

Dar eu eram hotărâtă. În ultimele câteva luni, pe când școala se apropia de sfârșit, mi-am trimis CV-ul unei liste tot mai mari de restaurante. Nu promisem încă niciun răspuns, când *papa* mi-a spus că citise un articol despre un restaurant deschis recent, Nutrio, și condus de renumitul *chef* Franklin Boyd. Imaginați-vă surprinderea mea când am descoperit că *maman* lucrase cu el pe când locuia la New York, cu mulți ani în urmă, și că fuseseră chiar prieteni.

Am rugat-o să îi scrie, dar *maman* s-a opus tot timpul. Găsea o mulțime de pretexte: *N-am mai vorbit de ani buni... Nu te văd, chiar nu te văd, lucrând cu el... Margot, crede-mă că nu-ți va plăcea să gătești într-un restaurant din New York.* Și a tot continuat să-mi repete cât de diferite sunt restaurantele în marele oraș. A fost extrem de enervant.

Sigur că nu e ca în Franța. De asta și sunt aici. *Maman* gătește același meniu de mâncăruri franțuzești clasice, într-un restaurant în care decorul nu s-a schimbat niciodată, de când eram copil. Știu că *ei* îi place, dar eu vreau mai mult. Vreau altceva.

Abia după ce mi-am rezervat biletul de avion și *maman* a înțeles că plec cu adevărat, a fost de acord să ia legătura cu fostul ei prieten. Care nu doar că i-a răspuns foarte repede, dar a și transmis ceva ce m-a făcut să sar în sus de bucurie.

*Bien sûr, Nadia!*¹ Îi voi da datele de contact ale lui Margot lui Raven, una dintre ajutoarele mele, și ea o va contacta când apare vreun post liber, ceea ce se întâmplă mai tot timpul. Iar Margot mă poate suna oricând, după ce ajunge la New York.

Nu-i așa că era minunat? Am continuat să trimit CV-uri și după aceea, dar cumva, în sufletul meu, știam că aici avea să fie noua mea bucătărie. Am citit tot ce am reușit să gădesc despre Nutrio și pare un local minunat. E un restaurant vegetarian modern, aflat în Flatiron District, care a primit de curând o recenzie strălucită în *New York Times* și care se află foarte aproape de apartamentul unde locuiește *papa*. În mintea mea, deja lucrez acolo. O să iau legătura cu Raven chiar luni, de îndată ce mă voi fi instalat. Fabuloasa mea viață la New York aproape a început!

Ieșim din terminal, urmați de Miguel.

— Și, Bella – asta e porecla pe care mi-a dat-o Miguel – nu sunt sigur că sunt pregătit să fiu tatăl nimănui.

Adopt cea mai măhnită expresie posibil.

— Bine, deci nu primești gogoși.

Afară e un aer dens. Aburind. Apăsător, într-un fel în care mă face să-mi simt imediat greutatea hainelor (blugi și tricou). La asta nu mă așteptam.

După câteva minute, ne înghesuim toți trei pe bancheta din spate a unui taxi galben – eu în mijloc, cu cutia de gogoși în brațe. Am terminat-o pe cea cu hibiscus, dar mai vreau. Poate cea cu glazură simplă va fi o alegere potrivită pentru a-mi curăța cerul gurii. Miguel se uită cu poftă la gogoși, iar eu întorc cutia spre el, să aleagă. Haide, că doar știm cu toții de ce a cumpărat gogoșile. E ca

¹ „Desigur, Nadia!”, în lb. franceză, în original (n. red.).

atunci când îi fac tort de aniversare celui mai bun prieten al meu, Julien. Îl fac pentru el, dar îl fac și pentru mine.

În America, totul e mai mare. Așa se spune. Dar nu cred că înțelesesem exact ce înseamnă asta înainte ca taxiul nostru să intre pe o autostradă aglomerată, cu mai multe benzi decât puteam eu număra. Strâng pumnii, pe când mașina se mută de pe stânga pe dreapta, încercând să ne scurteze călătoria cu câteva secunde.

— Cum au fost ultimele zile acasă? întrebă *papa*.

Are o expresie vinovată. Știe că lui *maman* nu i-a convenit mutarea mea aici.

— Știi cum e *maman*, spun, dându-mi ochii peste cap. Ne-sentimentală, dar nici *fără* sentimente.

Râde ciudat, făcându-mă acum *pe mine* să mă simt vinovată.

— O să fie bine. Acum sunt aici, va trebui să se obișnuiască cu ideea.

— Știu, dar a fost foarte afectată de faptul că...

— De faptul că nu-mi urmez visul până la capăt, da, știu. Dar acum am optsprezece ani. Și *asta* e ceea ce vreau. Mi-aș fi croit drum până aici chiar și fără ajutorul vostru.

Părinții mei n-au fost niciodată un cuplu, dar se iubesc profund. Doar că nu și romantic. Totul a început atunci când, proaspăt ieșită de pe băncile școlii de gastronomie de la Paris, *maman* s-a mutat singură la New York. Cam cât de ipocrită e treaba asta? N-a durat mult până să întâlnească și alți francezi în Big Apple – se pare că sunt peste tot prin oraș –, inclusiv *pe papa*, care a crescut aici. Părinții lui sunt francezi, dar au locuit timp de treizeci de ani în State, unde s-au și născut cei doi fii ai lor. *Papa* a crescut în Upper East Side, învățând franceza acasă și engleza în școală. Și-a dorit dintotdeauna să petreacă timp în Franța, dar a început să lucreze imediat după ce a terminat colegiul și a rămas acolo.

În același timp, *maman*, la douăzeci și ceva de ani, încercase toate muncile posibile până când, în cele din urmă, hotărâse să-și urmeze pasiunea pentru bucătărie. Părinții mei s-au împrietenit la câteva luni după mutarea ei aici și curând au devenit inseparabili. Am auzit povești despre petreceri nebunești și călătorii hotărâte în ultimul moment la Hamptons, în Chicago, unde locuia unchiul meu, fratele lui *papa*. Lunile au devenit ani. *Maman* simțea că nu avusese niciodată un iubit, la modul serios, dar își dorea un copil. Și lui *papa* i-ar fi plăcut să aibă unul. În cele din urmă au căzut de acord să-l facă împreună. Nu-mi place să mă gândesc că am fost un copil făcut în eprubetă – dacă chiar așa s-o fi întâmplat – așa că n-am cerut niciodată detalii despre cum un bărbat homosexual și o femeie heterosexuală m-au făcut pe *moi*. N-a fost chiar o poveste de dragoste memorabilă, dar știu, încă de la o vârstă foarte fragedă, un singur lucru: am fost dorită. Nu le-a păsat câtuși de puțin că formează o familie un pic mai altfel.

Înainte ca *papa* să aducă iar vorba despre *maman*, schimb subiectul.

— În ultima seară, am dat o petrecere cu prietenii mei, cu Julien și alți prieteni de la școală. Mi-au dat un album cu toate pozele noastre și am cântat karaoke ore în șir. A fost rău, în sensul bun.

— Acum, în sfârșit, ești aici, spune *papa* cu un surâs de ușurare.

— Și Ziua Zach vine peste noi! adaugă Miguel.

Da, suntem genul acela de familie. Nu împărtășim excesiv, dar suntem generoși cu informațiile, mai ales când sunt savuroase. De exemplu, cum am cunoscut eu un tip la Paris și am făcut un pact să ne vedem peste un an într-un anume loc, la o anume oră, în New York. *Maman* s-a albit când a aflat că am umblat toată noaptea pe-afară cu un străin, dar, ce naiba, m-am întors totuși întreagă acasă. Eram încă atât de îmbătătită de endorfinele generate de Zach, încât nu mi-a păsat că am fost pedepsită o lună.

Oftez dramatic.

— Sunt emoționată.

Papa îmi aruncă o privire.

— Emoționată de fericire că o să-l vezi așa de curând sau neliniștită că s-ar putea să *nu* se întâmple?

O secundă mi-e de ajuns ca să gândesc. Acea noapte petrecută cu Zach, promisiunea făcută unul altuia, totul a fost real. Am simțit-o atunci adânc în mine, până în măduva oaselor, și nimic nu s-a schimbat în ultimul an. Sunt pregătită pentru dragoste. Pentru una dintre acelea care-ți schimbă viața. Genul de nu-pot-să-respir-fără-tine. Dragoste cu *D* mare. A fost un moment, în noaptea aceea, când Zach mi-a spus, privindu-mă adânc în ochi, că nu fusese niciodată atât de îndrăgostit *până atunci*. Încă îmi amintesc senzația aceea, că mi se taie picioarele, când am înțeles ce voia să spună.

— Emoționată de fericire, răspund și mă uit la telefon să văd cât e ceasul. Mai e doar o zi și jumătate.

Miguel râde, între două mușcăături din gogoasă.

— Ați face bine să nu ne furați lumina reflectoarelor, la nuntă.

— N-aș băga mâna în foc, îi răspund cu un rânjet diavolesc.

— Uite, spune *papa*.

Mergem pe un pod – podul Williamsburg, îmi spune – și deja se vede orașul. Observ întâi Empire State Building, cel mai cunoscut zgârie-nori proiectat pe cel mai cunoscut orizont. Ajungem curând să trecem pe lângă clădiri din cărămidă crem sau roșii, majoritatea având scări de metal amplasate pe fațadă, de sus până jos. Ieșiri de incendiu, explică Miguel. Suntem înconjurați de mașini, taxiuri, autobuze și biciclete. Și oameni! Trotuarele mișună de oameni mergând toți în aceeași direcție, ca niște somoni care migreză în susul râului.

Mi se pune un nod în gât de emoție.

Sunt. Aici.

În sfârșit!

— La început, ți s-ar putea părea copleșitor, spune *papa*. Toto, nu mai ești în Touraine, spune făcându-mi cu ochiul.

Touraine e regiunea lui *maman*. Și presupun că și a mea. Are dreptate. E un contrast izbitor față de dealurile pe care am crescut și viața liniștită pe care am trăit-o.

— Îmi place *de mor*, îi spun. Dați-mi freamăt, mulțimi și senzații tari! Pentru asta am venit.

Orașul care nu doarme niciodată, unde luminile strălucesc mai puternic și unde se făuresc visele. Să gătesc într-unul dintre cele mai grozave restaurante. Cu Zach alături de mine, pentru totdeauna. Deja simt că acest loc impunător e al meu: plin de posibilități și aventură. Și, desigur, de dragoste. În sfârșit, viața mea începe.